

Auriel otevře tlamu, ale pak ji zase zavře a zadívá se k zemi. Mau Čambu pořád tahá pryč, ale sleduje jeho pohled. Co to tam vidí? Z neustálého deště se všude dělájí velké louže, ale těm nevěnuje pozornost. Zrovna je období, kdy prší zkrátka *pořád*. Potom si konečně všimne, na co Auriel civí: mravenčí dálnice se přesunula tak, že teď proudí kolem něj. Skoro jako by vedla *přímo* k němu. „Co víš o Mravenčí královně?“ zeptá se Auriel Mau.

Mau si jeho podivné otázky nevěnuje a místo toho Čambu zatlačí do brlohu. Teprve až když přes ni packami přehrne krajní liány, opatrně vystrčí hlavu ven. Ani nápad, že by se k hadovi přiblížila.

Auriel, který je pořád omotaný kolem orla, zavře oči a zahoupá hlavou. „Napřed ti svou otázku vysvětlím: mám schopnost naslouchat mravencům. Jsou to jediní živočichové, kteří žijí napříč celou Kalderou, za jakéhokoli času a na jakémkoli místě – včetně tvého doupěte. Nemluví, ale dorozumívají se pomocí chemických látek, které si předávají z jednoho na druhého. Zprávy se šíří rychle a skoro nic se z nich neztrácí. A protože se donesly i ke mně, dozvěděl jsem se o tobě něco velice zajímavého, Mau.“

„Víš, jak se jmenuju,“ poznamená Mau a švihne ocasem.

Auriel přikývne.

„Takže to mravenci ti řekli, abys sem přišel? A abys mě našel?“ zeptá se Mau.

„Ano,“ odpoví Auriel. „Vlastně jsi nikdy nebyla doopravdy sama. Pozorovali tě.“

„Ti střihači, které každý den počítám,“ přemýšlí Mau, „všechno sledovali... a posílali ti o tom zprávy?“

„Ano. Mravenci mi pověděli, že se tu narodil výjimečný panter. Takový, který má jako já kouzelné schopnosti. Tvor stínu.“

Brzot cikád začne slábnout. Brzy se spustí Závoj soumraku – a spolu s ním se probudí Mauina rodina. Do té doby už musí být uvnitř, jestli nechce, aby se na ni přišlo.

„Co je tvor stínu?“ zeptá se.

„Inu, to jsme já a ty,“ řekne Auriel a položí si svrasklou hadí hlavu na svoje zauzlované tělo. Dýchá zhluboka a mravenci se po něm začnou hemžit s novou vervou. „Asi před rokem se přihodila zvláštní událost. Když bylo slunce nejvýš na obloze, měsíc mu přetnul cestu a jejich moc se spojila v jedno. Tvorové dne si tu chvíli dobře pamatují, protože jejich svět uprostřed dne potemněl. Tvorové noci zažili jenom chvilkové probuzení.“

„Na to si nepamatuju,“ poznamená Mau. Když se teď ukázalo, že se ji obří had nechystá bezprostředně zadusit a spolknout, Mau si dovolí se na něj pořádně podívat. I když má po těle zelené a světlehnědé pruhy, jeho šupiny mají mléčný nádech, jako by je pokrývaly jemné pavučinky. Jedna šupina na boku hlavy se mu ale podivně černá jako lesklé uhlí. Když mluví, odhalí v tlamě rosolovité, světlerůžové dásně. Po zubech ani památky. Mau přemýš-